

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/147/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218207099
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1218207099.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Renáty Šiškovej v spore žalobcu: SPOLOČENSTVO „KLINCOVÁ, s. č. 16 637“, so sídlom Klincová 16637/37B, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 747 444, právne zastúpeného: JUDr. Laura Bíróová, advokát, so sídlom Klincová 37/B, 821 08 Bratislava, proti žalovanému: SIRRAH SK s.r.o., so sídlom Klincová 37/B, 821 08 Bratislava, IČO: 46 741 909, právne zastúpenému: Mgr. Peter Mešenec, advokát, so sídlom Prievozská 1314/39, 821 09 Bratislava, o zaplatenie 3.947,96 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 51Cb/211/2018 – 332 zo dňa 25.06.2021, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 51Cb/211/2018 – 332 zo dňa 25.06.2021 v napadnutom zaväzujúcom výroku II. p o t v r d z u j e .

II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 51Cb/211/2018 – 332 zo dňa 25.06.2021 v napadnutom výroku IV. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania m e n í tak, že súd p r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 23,08%.

III. Súd p r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvým výrokom zastavil konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 928,64 eur s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 1.801,85 eur od 16.08.2018 do 30.06.2009 a zo sumy 928,64 eur od 16.08.2018 do zaplatenia, druhým výrokom zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 2.429,76 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.801,85 eur od 01.07.2019 do zaplatenia a zo sumy 627,91 eur od 16.08.2018 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, tretím výrokom zamietol žalobu v časti o zaplatenie sumy 589,56 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 16.08.2018 do zaplatenia a štvrtým výrokom priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 66% s poukazom na ustanovenia § 144, § 145 ods. 1 – ods. 3, § 146 ods. 1 a 2 § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a ods. 2, § 266 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 517 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a § 8a ods. 3, ods. 4, ods. 8, § 8b ods. 1 písm. f), ods. 6, § 10 ods. 1, ods. 6, § 14b ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZovBaNP“).

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.947,96 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že žalovaný je výlučným vlastníkom nebytového priestoru bytu č. 1-119P nachádzajúceho sa na 1. p. vo vchode A. XX, bytového domu, súpisné číslo stavby XXXXX, postavenej na parc. č. XXXXX/XXX, B. XXXXX/XXX obec C. – D. B. E., k. ú. F. (stavba so súp. č. XXXXX a pozemok parc. č. XXXXX/XXX sú zapísané na LV č. XXXX a pozemok parc. č. XXXXX/XXX je zapísaný na LV č. XXXX). Z LV č. XXXX (vlastník pod por. č. 119) vyplýva, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k nebytovému priestoru na základe kúpnej zmluvy a vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bolo povolený dňa 03.12.2015. Žalobca je právnickou osobou zapísanou v Registrii spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov, vedenom Ministerstvom vnútra SR. Žalobca vznikol dňa 15.02.2017 zápisom do uvedeného registra, pričom zriadený bol Zmluvou o spoločenstve vlastníkov bytov a nebytových priestorov z 31.01.2017 za účelom zabezpečenia správy spoločných častí domu a spoločných zariadení domu súp. č. XXXXX na ulici A. B. XX, XXX, XXX, XXX G. C., postavenom na pozemku parc. č. XXXXX/XXX a parc. č. XXXXX/XXX, zapísanom na LV č. XXXX k. ú. F., obec C. D. B. E., okres C. H. a správy príslušenstva bytového domu a pozemku. Kontrolou úhrad za byty a nebytové priestory v bytovom dome bol v zmysle Informácie o platbách a predpisoch pre vlastníka na konte žalovaného ku dňu 06.09.2018 zistený nedoplatok vo výške 3.947,96 eur vyplývajúci z titulu neuhradených mesačných platieb do fondu prevádzky, údržby a opráv a neuhradených mesačných platieb spojených s užívaním nebytového priestoru. Zistený nedoplatok 3.947,96 eur sa skladá z nasledovných súm:

- neuhradený nedoplatok na vyúčtovaní v sume vo výške 1.297,56 eur,
- čiastočne neuhradené zálohové platby za služby poskytované s užívaním nebytového priestoru a za úhrady do fondu prevádzky údržby a opráv, a to za obdobie od 01/2018 do 6/2018 vo výške 1.693,02 eur a
- neuhradené zálohové platby za mesiace 07/2018 a 08/2018 v sume vo výške 957,38 eur. Výška zálohovej platby bola stanovená v súlade s Rozpisom položiek mesačného zálohové predpisu zo dňa 24.06.2017 na sumu v celkovej výške 478,69 eur.

Celková výška pohľadávky žalobcu voči žalovanému ku dňu podania žaloby predstavovala sumu 3.947,96 eur. Žalobca si zároveň uplatnil voči žalovanému nárok na úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti poslednej zálohovej platby zo strany žalovaného, t.j. odo dňa 16.08.2018.

3. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že v priebehu konania žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 928,64 eur s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 1.801,85 eur od 16.08.2018 do 30.06.2009 a zo sumy 928,64 eur od 16.08.2018 do zaplatenia späť. Žalovaný so späťvzatím nesúhlasil. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nesúhlas žalovaného so späťvzatím nie je dôvodný, keď žalovaný neuviedol žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by bolo uvedené späťvzatie v rozpore s jeho záujmami a neuviedol ani dôvod, pre ktorý by bolo v jeho záujme, aby súd aj v tejto časti meritórne rozhodol. Súd prvej inštancie preto konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 928,64 eur s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 1.801,85 eur od 16.08.2018 do 30.06.2009 a zo sumy 928,64 eur od 16.08.2018 do zaplatenia zastavil (výrok I. napadnutého rozsudku).

4. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ďalej vyplýva, že po späťvzatí žaloby zostal predmetom konania nárok žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 3.019,32 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.217,47 eur (súčet súm nedoplatku za rok 2015 vo výške 231,40 eur a za rok 2017 vo výške 986,07 eur) od 16.08.2018 do zaplatenia a zo sumy 1.801,85 eur od 01.07.2019 do zaplatenia. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v časti o zaplatenie sumy 2.429,76 eur s príslušenstvom. V časti o zaplatenie sumy 589,56 eur s príslušenstvom súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol. Na pojednávaní konanom dňa 26.02.2020 právny zástupca žalovaného uviedol, že žalovaný nerozporuje nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.801,85 eur s príslušenstvom, ktorá suma predstavuje nedoplatok žalovaného vyplývajúci z vyúčtovania nákladov za rok 2018, vrátane úrokov z omeškania, a v tejto časti sa zaväzuje žalovaný sumu žalobcovi uhradiť, tak ako to požaduje žalobca v podaní zo dňa 09.12.2019, teda žalovaný nepoprel tvrdenia žalobcu v tejto časti, preto nárok žalobcu v tejto časti súd nepovažoval za sporný a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.801,85 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.801,85 eur od 01.07.2019 do zaplatenia, ktorá suma predstavuje nedoplatok z vyúčtovania za rok 2018, ktorý bol splatný do 30.06.2019. Uvedený nedoplatok 1.801,85 eur predstavuje rozdiel medzi úhradami vykonanými žalovaným v roku 2018, ktoré (bez sumy 7,48 eur započítanej

na nedoplatok z vyúčtovania za rok 2017) predstavovali spolu 1.179,12 eur a vyúčtovanými nákladmi v roku 2018, ktoré predstavovali spolu 2.980,97 eur. V prípade uplatneného nároku na zaplatenie sumy 1.217,47 eur ide o nedoplatky za vyúčtovania za obdobie rokov 2015 až 2017. Nedoplatok za rok 2015 si žalobca pôvodne žalobou uplatnil vo výške 466,95 eur a následne, čiastočne akceptujúc námietku žalovaného, zobral žalobu v časti o zaplatenie sumy 80,09 eur zo sumy 466,95 eur späť a žiadal titulom nedoplatku za rok 2015 zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 386,86 eur. V tejto časti považoval súd žalobcom uplatnený nárok za dôvodný. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že žalovaný sa stal vlastníkom nebytových priestorov dňa 03.12.2015. Z dôvodu nadobudnutia vlastníctva nebytového priestoru žalovaným v roku 2015 (03.12.2015) vyhotovil žalobca (resp. jeho právny predchodca) vyúčtovanie za rok 2015 za obdobie 01.12.2015 až 31.12.2015. Skutočné náklady, vrátane príspevku do fondu prevádzky, údržby a opráv, predstavovali za dané obdobie spolu sumu vo výške 466,95 eur. Žalovaný v konaní namietal, že povinnosť platiť úhrady mu vznikla až od mesiaca január 2016, nakoľko sa stal vlastníkom týchto priestorov až od 03.12.2015. Je pravdou, že podľa § 10 ods. 1 ZoVBNP je vlastníkom povinný poukazovať preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, teda v danom prípade od 01.01.2016. Uvedená povinnosť, ako to vyplýva zo znenia zákona, sa však týka výlučne len preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv, a nie však úhrady za plnenia podľa § 10 ods. 6 tohto zákona. Úhrady za plnenia sú vlastníci povinní uhrádzať mesačne vopred a tieto plnenia sa následne vyúčtujú v ročnom vyúčtovaní nákladov za poskytnuté plnenia spojené s užívaním nebytového priestoru, ktoré je povinný vyhotoviť správca do 31.05. nasledujúceho roka. Z dôvodu, že žalovaný bol vlastníkom nebytového priestoru od 03.12.2015 do 31.12.2015, t.j. 29 dní, je povinný za toto obdobie zaplatiť pomernú (aliquotnú) časť nákladov za 29 dní, ktorá predstavuje sumu 386,86 eur. Keďže žalobca zobral žalobu späť v časti predstavujúcej príspevok do fondu prevádzky, údržby a oprava vo výške 53,26 eur (fond) ako aj v časti predstavujúcej pomerná časť nákladov za 2 dni vo výške 26,83 eur (spolu vo výške 80,09 eur) a zobral späť aj úrok z omeškania vo výške 5% zo sumy 80,09 eur od 16.08.2018 do zaplatenia späť, pričom súd konanie v tejto časti zastavil, považoval súd nárok žalobcu vo zvyšnej časti vo výške 386,86 eur, ktorá predstavuje nedoplatok vo vyúčtovaní za rok 2015 za dôvodný a priznal žalobcovi právo na jej zaplatenie. Zároveň je nesporné, že žalovaný sa dostal s plnením tohto peňažného dlhu do omeškania, preto je povinný zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania, ktorý si žalobca uplatnil v zákonnej výške 5%, a to až počnúc dňom 16.08.2018.

5. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, žalovaný v konaní namietal nesprávne určený počet osobomesiacov, k čomu súd prvej inštancie uviedol, že túto námietku považoval za nedôvodnú. Žalovaný žiadal upraviť tento počet z troch osôb na dve za rok 2017 dôvodiac, že v bytovom dome vlastní žalovaný dva nebytové priestory a konateľ žalovaného jeden byt (144-B), pričom nebytové priestory a byt užívajú spolu 4 osoby, takže spolu by malo ísť o 48 osobomesiacov (za 4 osoby) na 2 nebytové priestory a jeden byt. Podľa súdu prvej inštancie žalobca (resp. jeho právny predchodca) určil počet osobomesiacov (36) správne, nakoľko predmetný nebytový priestor užívali v rozhodnom období preukázateľne 3 osoby (uvedená skutočnosť nebola v konaní sporná) a skutočnosť, že jedna fyzická osoba užíva súčasne byt i nebytový priestor nemôže znamenať, že by mala platiť za užívanie len raz. Takýto výklad nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, nevyplýva ani zo zmluvy o výkone správa a takáto zmena v spôsobe určovania počtu osobomesiacov nebola schválená ani na schôdzi vlastníkov. V prípade, ak by došlo k reálnej zmene v počte osôb, ktoré užívajú byt alebo nebytový priestor v bytovom dome, bol žalovaný ako vlastníkom bytu a nebytového priestoru podľa čl. XI., bod 3 písm. h) Zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov a nebytových priestorov zo dňa 31.01.2017 bez zbytočného odkladu povinný oznámiť spoločenstvu zmeny v počte osôb, ktoré užívajú byt alebo nebytový priestor súvisle minimálne počas dvoch mesiacov. V konaní však nebolo preukázané, že by žalovaný oznámil spoločenstvu takúto zmenu, na základe ktorej by malo dôjsť k zmene počtu osôb užívajúcich byt a počtu osôb užívajúcich nebytový priestor a teda k zmene v účtovaní tzv. osobomesiacov na jednotlivé priestory vo vlastníctve žalovaného. Z uvedeného dôvodu bol žalovaný povinný platiť za užívanie nebytového priestoru podľa počtu osôb, ktoré tento priestor užívali.

6. Pokiaľ ide o žalovaným namietané položky za užívanie „elektriny SP a výtahov“, ktorých úhradu v plnej výške 76,28 eur a položku „výtah paušál“ v plnej výške 92,59 eur žalovaný neuznal a namietal z dôvodu, že nebytový priestor na nachádza na prízemí a žalovaný s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 1 posledná veta ZoVBNP žiadal o zohľadnenie miery užívania spoločných častí domu a spoločných zariadení domu vlastníkmi nebytových priestorov, ako aj o námietku týkajúcu sa zníženia položky „odvoz, likvidácia odpadu“ o 1/3, teda o sumu 21,55 eur a námietku týkajúcu sa zníženia

položky „upratovanie, ZÚ“ o 1/3, teda o sumu 50,63 eur rovnako s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 1 posledná veta zákona, považoval súd prvej inštancie tieto námietky žalovaného za nedôvodné. Poukázal na to, že § 10 ods. 1 ZoVB aNP v poslednej vete veľmi abstraktne stanovuje, že pri rozúčtovaní úhrad za plnenia spojené s užívaním spoločných častí a spoločných zariadení domu sa zohľadňuje miera využívania spoločných častí a zariadení domu vlastníckmi v dome, pričom však neurčuje žiadne kritériá na vykonanie rozúčtovania, platí, že rozličnú mieru, na ktorú sa prihliada pri rozúčtovaní úhrad za plnenia podľa skutočnej miery využívania určitých spoločných častí alebo zariadení domu a jednotlivé kritériá pri ich rozúčtovaní musia byť obsahom zmluvy o výkone správy alebo zmluvy o spoločenstve. Vlastníci sa tak môžu napríklad dohodnúť, že vlastníci (ne)bytových jednotiek na prízemí nemusia platiť poplatky za využívanie výťahov. Na druhej strane však napríklad v prípade využívania priestorov napríklad na výkon podnikateľskej činnosti môžu vzniknúť v dôsledku zvýšenej frekvencie návštev zvýšené náklady na spotrebu elektrickej energie alebo náklady na upravovanie v spoločných priestoroch. Keďže v prejednávanej veci nebola táto otázka upravená ani v zmluve o výkone správy, ani v zmluve o spoločenstve a nebola ani predmetom hlasovania na schôdzi vlastníkov a neboli stanovené kritériá na vykonanie rozúčtovania podľa miery využívania spoločných častí a zariadení domu, nie je možné znížiť jednotlivé položky spôsobom, ktorú požadoval žalovaný. Navyše žalovaný, pokiaľ chcel byť v tejto časti konania úspešný, bol povinný uniesť dôkazné bremeno svojich tvrdení a v konaní preukázať rozsah využívania spoločných priestorov a spoločných zariadení domu. Žalovaný sa však len obmedzil na skutkové tvrdenia bez toho, aby navrhol vykonať dôkazy na ich preukázanie. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalovaný je povinný uhradiť všetky namietané položky vo výške, v akej boli stanovené v zálohovom predpise a vo vyúčtovaní nákladov za rok 2017 a aj v tejto časti považoval nárok žalobcu na ich zaplatenie za dôvodný. Keďže je nesporné, že žalovaný sa dostal s platením nedoplatkov z vyúčtovania za roky 2015-2017 do omeškania, súd prvej inštancie priznal žalobcovi právo zaplatenie úroku z omeškania v zákonnej výške 5% ročne.

7. Súd prvej inštancie zároveň žalobu zamietol v časti o zaplatenie sumy spolu vo výške 589,56 eur s príslušenstvom (výrok III. rozsudku). Táto suma pozostáva z poplatku za „nájomné za smetné koše“ vo výške 153,55 eur, z nákladov za vrátnikov vo výške 234,41 eur a z poplatku za výkon správy vo výške 201,60 eur. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v tejto časti je žaloba žalobcu nedôvodná. Vo vzťahu k vyúčtovaniu za rok 2016 žalovaný v konaní namietal a aj reklamoval u právneho predchodcu žalobcu výšku poplatku za zber, prepravu a zneškodnenie komunálnych odpadov a žiadal túto sumu znížiť zo sumy 386,79 eur o sumu 153,55 eur, ktorá suma predstavuje „nájomné“ za smetné koše, ktoré si účtovala spol. Ružinovské centrum, a.s.. Uvedené centrum si v období, keď vykonávalo správu bytového domu, účtovalo okrem poplatku za zber, prepravu a zneškodnenie komunálnych odpadov aj tzv. „nájomné“ za nájom smetných košov. Uvedené poplatky v rozhodnom období za „nájom smetných košov“ boli predmetom konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 7C/14/2019, ktoré bolo skončené rozsudkom č. k. 7C/14/2019 – 56 zo dňa 15.05.2019, ktorým súd zaviazal spoločnosť Ružinovské centrum a.s. na zaplatenie 7.318,10 eur s príslušenstvom. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 07.06.2019 a vykonateľnosť 11.06.2019. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že právny predchodca žalobcu nebol oprávnený požadovať od vlastníkov zaplatenie tejto položky, preto súd považoval reklamáciu žalovaného za dôvodnú. Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že vlastníci bytov a nebytových priestorov si na schôdzi odhlasovali, že nepodajú návrh na vykonanie exekúcie. Pokiaľ ide o položku označenú ako „Poplatok za výkon správy za rok 2016“, ktorú žalovaný reklamoval u žalobcu a žiadal znížiť vyúčtovanie o túto z dôvodu, že v roku 2016 spoločnosť Ružinovské centrum a.s. nebola správcou bytového domu, súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu v tejto časti za nedôvodný a žalobu aj v časti o zaplatenie sumy 201,60 eur s príslušenstvom zamietol. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že spol. Ružinovské centrum, a.s. v roku 2016 nemala platne uzavretú zmluvu o výkone správy a teda nebola správcou predmetného bytového domu. Aj podľa vyjadrenia Ružinovského centra, a.s., v danom období nevykonávala správcu bytového domu a vykonávala výlučne iba, cit.: „preventívne úkony likvidujúce nebezpečenstvo znehodnotenia majetku vlastného a všetkých ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov a úkony nevyhnutné pre zabezpečenie chodu domu.“ Za uvedené úkony však tejto spoločnosti nemôže prináležať odmena za výkon správy. Je tak zrejmé, že spol. Ružinovské centrum, a.s. nemala nárok na zaplatenie poplatku za výkon správy, keďže túto správu nevykonávala, nie je tak možné zaviazť žalovaného na jej zaplatenie. Napriek uvedenému bola táto položka neoprávnene zahrnutá do vyúčtovania nákladov za rok 2016. Na základe tejto skutočnosti súd dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu nebol oprávnený požadovať úhradu poplatku za výkon správy za obdobie, keď nevykonával správu bytového domu, a preto je reklamácia žalovaného v tejto časti opodstatnená.

Neobstojí tvrdenie žalobcu, že žalovaná je povinná uhradiť túto sumu žalobcovi a následne si ju vymáhať od spol. Ružinovské centrum, a.s. ako bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ ide o položku označenú ako „Náklady na vrátnikov“, ktorú žalovaný požadoval vo vyúčtovaní znížiť celú z dôvodu, že absentuje akýkoľvek právny základ na jej vyúčtovanie, súd uviedol, že rozhodnutím schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorá sa konala dňa 06.10.2011 bolo síce vlastníkami odsúhlasené a určené, že náklady vynaložené na činnosť vrátnikov na kontrolu vozidiel, kontrolu EPS, kontrolu elektrického systému SO 2 (bytový dom, resp. polyfunkčná budova), obhliadka GD (garážový dom), obhliadka SO 2 (okolo domu, kontrola jednotlivých vchodov - vojenie do vchodu, striedavá kontrola jednotlivých poschodí od -2 po NP vrátane) sa rozdelia na podiel pre Garážový dom (SO 1) vo veľkosti 60% a na podiel pre Bytový dom (SO 2), resp. polyfunkčnú budovu vo výške 40% s účinnosťou od 01.01.2012, avšak zo zápisnice zo schôdze vlastníkov ani z iných listín nevyplýva, že by bola odsúhlasená výška týchto nákladov a že by vlastníci bytov a nebytových priestorov udelili spol. Ružinovské centrum, a.s. súhlas so zaplatením týchto nákladov. Navyše aj samotný žalobca tieto náklady neuznáva a rozporuje, čoho dôkazom je skutočnosť, že zo strany žalobcu nedošlo ani k úhrade zálohovej faktúry č. č. 170040002 z 30.06.2017 za náklady na vrátnikov za obdobie 04-06/2017. Vzhľadom na uvedené, považoval súd nárok žalobcu na zaplatenie nedoplatku vo vyúčtovaní v časti označenej ako „náklady na vrátnikov“, vo výške 234,41 eur s príslušenstvom za nedôvodný a v tejto časti žalobu zamietol. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2.429,76 eur s príslušenstvom (výrok II. rozsudku) a v časti o zaplatenie sumy 589,56 eur s príslušenstvom súd žalobu zamietol (výrok III. rozsudku).

8. Proti výrokom II. a IV. tohto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu elektronicky s autorizáciou, a to podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Žalovaný poukázal na to, že mu úplné znenie zmluvy o spoločenstve nikdy riadne doručené nebolo, preto takáto zmluva nebola pre neho záväzná. Zároveň žalovaný pri kúpe nebytového priestoru, ktorého sa týkajú pohľadávky uplatňované žalobcom v tomto konaní, žalovaný v kúpnej zmluve vyhlásil, že prístupuje k zmluve uzatvorenej so spoločnosťou BLAHOBYT, spol. s r.o., nie Ružinovské centrum, a.s.. Vzhľadom k tomu mal súd podľa žalovaného aj napriek tomu, že žalovaný na pojednávaní dňa 26.02.2020 nerozporoval sumu vo výške 1.801,85 eur, skúmať, či aj táto suma je v súlade so zákonom, resp. či vyplýva z akéhokoľvek podkladu, ktorý je pre žalovaného záväzný. Žalovaný ďalej uviedol, že rozdiel medzi sumou vo výške 1.801,85 eur, ktorú žalovaný nemal rozporovať a sumou, na ktorú bol žalovaný rozsudkom zaviazaný (2.429,76 eur) je vo výške 627,91 eur a podľa odôvodnenia rozsudku by ju mali tvoriť: a) nedoplatok za rok 2015 (386,86 eur) (bod 32 odôvodnenia rozsudku), b) nedoplatky za rok 2017 - položky „užívanie elektriny SP a výťahov“ vo výške 76,28 eur a „výťah paušál“ vo výške 92,59 eur (bod 34 odôvodnenia rozsudku), c) zvyšok vo výške 72,18 eur (v odôvodnení rozsudku sa nikde nespomína). Pokiaľ ide o sumu 72,18 eur, z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé o aký nedoplatok a za ktoré obdobie má ísť. Táto suma nie je v rozsudku podľa názoru žalovaného žiadnym spôsobom zdôvodnená a teda nie je zrejmé, prečo by mal mať na ňu žalobca právny nárok. V prípade sumy vo výške 386,86 eur, žalovaný vždy namietal celý mesiac 12/2015, čo bolo uvedené aj v reklamácií vyúčtovania zo dňa 07.07.2017. Na túto reklamáciu žalobca nikdy riadne nezareagoval. Žalovanému nikdy vyúčtovanie za 12/2015 nebolo doručené, pričom toto nebolo v konaní ani preukázané. Žalovaný poukazuje na to, že správca nemôže účtovať jednotlivé položky podľa svojej ľubovôle a bez toho, aby takáto položka mala právny základ, resp. bola riadne vlastníkami odsúhlasená. Od roku 2014 vlastníci neodsúhlasili žiadne zálohy v takej výške, ako ich teraz požaduje žalobca od žalovaného. Pokiaľ ide o sumy vo výške 76,28 eur a 92,59 eur, žalovaný opakuje, že na priestore, ktorého sa nedoplatky týkajú, boli dvere osadené od roku 2012, tento priestor mal žalovaný pred nadobudnutím vlastníctva v prenájme, pričom jeho vlastníkom predtým nikdy neplatil za priestory v chodbe elektrinu alebo poplatky za výťah. Položky, ktoré súd žalobcovi priznal, pritom žalovanému následne za rok 2016 účtované neboli. Klienti žalovaného nikdy spoločné priestory, reálne neužívali (ani ich využívať nemohli, pretože dvere do vchodu 37A sú na čip, ktorý klienti žalovaného nemali k dispozícii). Klienti žalovaného vždy vstupovali do priestorov žalovaného cez predné dvere tak, ako vstupovali klienti do priestorov p. C.. I. C. pritom položku, ktorú žalobca žiada od žalovaného neplatí. Z uvedeného dôvodu žalovaný navrhoval p. C. vypočuť. Žalovaný má teda za to, že na úhradu týchto poplatkov nebol žiaden právny dôvod. Žalovaný taktiež rozporoval to, že vyúčtovanie vychádzalo z nesprávneho počtu osôb. V priebehu konania žalobca nepreukázal, že by tento počet osôb (3) bol správny a reálny. Žalovaný taktiež namieta úroky z omeškania priznané žalobcovi. Žalobca ako spoločenstvo vzniklo vo februári 2017, pričom žalovanému vôbec na dlžné sumy nebol vystavený zálohový predpis. Žalovaný preto jednotlivé sumy uhradil žalobcovi na základe odhadu žalovaného, pričom toto nebolo účelové tak, ako to prezentoval žalobca. Žalobca vystavil žalovanému zálohový

predpis (prvý krát od vzniku Spoločenstva) až v novembri 2018. Žalovaný teda nemohol byť v omeškaní s platením akejkol'vek sumy, odhladnuc teraz od toho, že žalobca nemal podľa žalovaného nárok ani na priznanú istinu. Žalovaný taktiež namieta priznanie náhrady trov konania žalobcovi. Žalovaný totiž bol vždy pripravený a ochotný sa so žalobcom dohodnúť, žalobca však nemal dlhodobu funkčnú správu, resp. osobu, s ktorou by žalovaný mohol rokovať (a nemá to dodnes). Toto však nezavinil žalovaný. Žalovaný preto v podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd výroky II. a IV. napadnutého rozsudku zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalovaného vyjadril písomným podaním zo dňa 28.07.2021 s tým, že genéza vzniku žalobcu je podrobne uvedená v odôvodnení rozsudku. Námietka žalovaného, že mu nebolo doručené úplné znenie zmluvy o spoločenstve, nemá oporu v listinných dokladoch založených v súdnom spise. Takúto námietku žalovaný po prvý krát uplatňuje v odvolaní proti rozsudku. Uvedená námietka je bezpredmetná, nakoľko žalobca vznikol postupom podľa § 8a ods. 8 ZoVBaNP, pričom správca bol povinný o vzniku spoločenstva písomne informovať všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a zabezpečiť registráciu spoločenstva na príslušnom správnom orgáne. V danom prípade tak urobil správca BLAHO-BYT, spol. s r.o., s ktorým bol žalovaný v zmluvnom vzťahu – žalovaný pristúpil k zmluve o výkone správy uzavretej so správcom BLAHO-BYT, spol. s r.o., tak ako to sám uvádza vo svojom odvolaní. Zmluva o spoločenstve je tak pre žalovaného záväzná, rovnako ako je pre žalovaného záväzný aj ZoVBaNP. Žalobca vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že časť žalovanej sumy (istinu vo výške 1.801,85 eur s príslušenstvom) žalovaný uznal na pojednávaní dňa 26.02.2020 a zaviazal sa ju uhradiť. Nie je pravdou, že „zvyšok“ vo výške 72,18 eur sa v odôvodnení rozsudku nikde nespomína (ods. 11 a 34 odôvodnenia), pričom ide o oprávnené položky, ktoré žalovaný reklamoval a neuhradil. Ide o sumu 21,55 eur (požiadavka žalovaného na zníženie položky „odvoz, likvidácia odpadu“ a o sumu 50,63 eur (požiadavka na zníženie položky „upratovanie, ZÚ“), keď žalovaný uvedené položky žiadal znížiť o 1/3 s poukazom na skutočnosť, že žalobca stanovil vo vyúčtovaní v roku 2017 nesprávne počet „osobomesiacov“. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie nenamietal, že mu vyúčtovanie roku 2015 (december 2015) nebolo doručené. Urobil tak po prvý krát v odvolaní proti rozsudku. Žalobca poukazuje na tú skutočnosť, že žalovaný reklamoval vyúčtovanie roku 2015 písomnými reklamáciami z 19.06.2018 (čl. 66) a zo 07.07.2017 (čl. 64). Je preto dôvodné predpokladať, že žalovaný vyúčtovaním disponoval, inak by nemohol jeho správnosť a dôvodnosť reklamovať. Žalobca jeho reklamáciu v priebehu súdneho konania uznal v časti 80,09 eur a pôvodne uplatňovaný nedoplatok z vyúčtovania roku 2015 vo výške 466,95 eur znížil na 396,86 eur. Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky žalovaného, ku ktorým sa viažu položky „elektrina SP a výťahov“ a „výťahy paušál“ v roku 2017, žalobca preukázal, že z nebytového priestoru boli dvere do spoločnej chodby (vestibulu vchodu A. XXX) a žalovaný mal možnosť užívať spoločné priestory i výťahy ako spoločné zariadenia domu. O tejto skutočnosti svedčí aj dôkaz založený žalobcom do súdneho spisu na pojednávaní dňa 27.11.2020 – list Mestskej časti Bratislava – Ružinov z 30.10.2019, ktorý preukazuje, že dvere boli osadené a nachádzali sa v priestore i v čase obhliadky. Z listu nevyplýva kedy boli osadené, z odvolania žalovaného však vyplýva, že k tomu malo dôjsť v roku 2012. Je teda nesporné, že žalovaný odo dňa nadobudnutia vlastníctva k nebytovému priestoru mal prístup k spoločným častiam bytového domu a spoločným zariadeniam bytového domu (výťah – používal ho smerom do suterénu – ku garážam a parkovacím státiám) a preto bol povinný prispievať na úhradu nákladov týkajúcich sa položiek „elektrina SP a výťahov“ a „výťahy paušál“. Pre posúdenie veci nie je podstatné, či uvedené položky boli alebo neboli žalovanému účtované v roku 2015 a 2016, nakoľko vyúčtovania za tieto obdobia robil správca Ružinovské centrum, a.s. a ten nepracoval s pojmom „osobomesiace“, ale „plochoosobomesiace“. Vyúčtovanie v roku 2017 vypracovala z poverenia žalobcu spoločnosť I+V správa nehnuteľností, s.r.o. a vyúčtovanie roku 2018 vypracoval žalobca. Žalobca poukazuje na tú skutočnosť, že oprávnenosť účtovania týchto položiek žalovaný v roku 2018 nenamietal a položky v plnom rozsahu (tak ako celé vyúčtovanie roku 2018) uznal. Čo sa týka návrhu žalovaného na výsluch p. C., žalobca poukazuje na ustanovenie § 366 CSP s tým, že v rámci odvolacieho konania vykonanie tohto dôkazu do úvahy neprichádza. Navyše žalovaný na pojednávaní dňa 04.06.2021 uviedol, že na vykonaní dokazovania výsluchom navrhovaných svedkov (medzi nimi i pani C.) netrvá. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že „osobomesiace“ v počte 36 za rok 2017 boli uvedené v správnej výške. Je nesporné, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou žalovanej sumy a preto je povinný platiť úrok z omeškania. Vyúčtovania mu boli riadne doručené (o čom svedčia jej početné reklamácie proti vyúčtovaniam) a k úhrade dlhu nedošlo na základe jednostranného rozhodnutia žalovaného – niektoré položky neplatiť vôbec a niektoré zaplatiť len sčasti, podľa jeho vlastných prepočtov, ktoré nezodpovedali ani skutkovému ani právnomu stavu. Námietka ohľadne

nevystavenia zálohového predpisu (čo žalobca namieta, zálohové predpisy existovali a na ich základe sa do vyúčtovaní uvádzala položka „predpis“ - ako 12. násobok mesačného zálohového predpisu) nemá žiadny vplyv na začiatok doby uplatnenia úrokov z omeškania, nakoľko tieto boli žalobcom požadované a súdom priznané v prípade vyúčtovania roku 2018 od 01.07.2019 (teda po uplynutí 30 - dňovej lehoty určenej na plnenie) a v prípade kumulatívneho nedoplatku za obdobie 2015-2017 až od 16.08.2018, hoci ich žalobca mohol uplatniť aj skôr, po uplynutí lehoty učenej na úhradu nedoplatku z vyúčtovaní jednotlivých rokov. V prípade určenia doby omeškania boli teda rozhodné vyúčtovania (a lehoty učené na splnenie záväzku v trvaní 30 dní odo dňa vyúčtovania), a nie zálohové platby. Pokiaľ ide o odvolanie voči výroku o náhrade trov konania, námietka žalovaného, že sa chcel dohodnúť, len nemal s kým, neobstojí. Skutočnosť je taká, že k dohode so žalobcom nedošlo. Aj právni zástupcovia strán sporu sa pokúsili o rokovanie a mimosúdne vyporiadanie veci, ale žalovaný bol ochotný na jeseň roku 2019 zaplatiť len sumu 1.801,85 eur, teda len vyúčtovanie roku 2018 a iné sumy uhradiť odmietal. Navyše ani sumu 1.801,85 eur s príslušenstvom, ktorú uznal (mail zo 06.11.2019 a zápisnica o pojednávaní z 26.06.2020), doposiaľ neuhradil. Mail predkladá žalobca len pre informáciu, vedomý si ustanovenia § 373 ods. 4 CSP. Zásadný právny význam má v tomto prípade uznávací prejav vôle žalovaného prednesený na pojednávaní dňa 26.06.2020. Žalobca preto navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a žalobcovi priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

10. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril dňa 26.08.2021 a uviedol, že v prípade námietky žalovaného ohľadne doručenia zmluvy o spoločenstve, žalovaný iba spresnil, že namieta doručenie dodatku č. 1 k zmluve o spoločenstve, ktorý bol vytvorený po schôdzi v novembri 2018 a na ktorý sa žalobca vo svojich vyjadreniach odvolával. Žalovaný vo svojom odvolaní zo dňa 12.07.2021 uviedol, že „mu úplné znenie zmluvy o spoločenstve nikdy riadne doručené nebolo“, čím mal na mysli zmluvu o spoločenstve po zmene, resp. dodatok k nej. Ak teda žalovaný uviedol úplné znenie, mal na mysli úplné a aktuálne znenie, vrátane dodatku č. 1 k zmluve, čo je podľa názoru žalovaného zrejme, keďže nehovorí o pôvodnej zmluve o spoločenstve, ale o úplnom (aktuálnom) znení zmluvy. V konaní pritom nebolo preukázané, že by žalobca dodržal § 7a ods. 1 ZoVBA NP a teda že by mal byť pre neho dodatok č. 1 k zmluve o spoločenstve alebo pre ktoréhokoľvek iného vlastníka záväzný. Pokiaľ ide o sumu vo výške 1.801,85 eur, ktorú mal žalovaný uznať na pojednávaní dňa 26.06.2020, v tomto prípade nikdy nešlo a nemohlo ísť o uznanie dlhu tak, ako to prezentuje žalobca. Uznanie dlhu má spĺňať určité náležitosti (písomná forma, uznanie čo do dôvodu a výšky), ktoré však splnené neboli a toto nevyplýva ani z priebehu samotného konania. Zo strany žalovaného išlo iba o návrh na mimosúdne urovanie, ktorý však zo strany žalobcu nakoniec akceptovaný nebol. Uvedené vyplýva aj zo samotného emailu zo dňa 06.11.2019 predloženého p. J. C. – v ňom sa uvádza, že ide o návrh vo veci uzatvorenia dohody v rámci súdneho konania, t.j. išlo o návrh, nie o uznanie dlhu. K uzatvoreniu dohody (k akceptovaniu návrhu žalobcom) však nakoniec nedošlo, čo vyplýva aj z emailu, ktorý žalovaný predkladá. Uvedený návrh žalovaného ohľadne sumy vo výške 1 801,85 eur nie je preto možné považovať za uznanie dlhu v tejto výške. Taktiež žalovaný opätovne uviedol, že mu správcom vyúčtovanie za 12/2015 nikdy nebolo doručené, pričom táto skutočnosť ani nebola v konaní preukázaná. Žalovaný ani nikdy sumy za 12/2015 neuznal a neuznal ani vyúčtovanie za ďalšie obdobie od 01/2016 – 02/2017. Vyjadrenie žalobcu, že žalovaný toto vyúčtovanie musel mať, keďže ho reklamoval je zavádzajúce. Žalovaný mal k dispozícii len konkrétnu sumu za 12/2015, ktorá ale bola uvedená len ako jednoduché číslo vo vyúčtovaniach za rok 2017 a 2018. Pokiaľ ide o vyjadrenie žalobcu, že žalovaný výťah používal smerom do suterénu – ku garážam a parkovacím státiam a preto bol povinný prispievať na úhradu nákladov týkajúcich sa položiek „elektrina SP a výťahov“ a „výťahy paušál“, toto tvrdenie žalobcu je zavádzajúce, pretože priestory v suteréne mal žalovaný v prenájme a príslušné úhrady za ne a s nimi spojené mal uhrádzať ich vlastníci a nie žalovaný ako nájomca. Tieto položky pritom vlastníci týchto priestorov aj platil a nebol žiaden dôvod, aby ich ešte druhýkrát platil žalovaný. K návrhu na vykonanie dôkazu výsluchom p. C. žalovaný uviedol, že na tomto na pojednávaní dňa 04.06.2021 žalovaný netrval po vyjadrení sudcu, že tento výsluch by aj tak nevykonal.

11. Žalobca sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného dňa 22.09.2021 a uviedol, že Zmluva o spoločenstve bola prílohou návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 12.09.2018 a bola doručená žalovanej spolu s platobným rozkazom. Žalobca zotrváva na svojom tvrdení, že časť žalovanej sumy – istinu vo výške 1.801,85 eur s príslušenstvom (úrokom z omeškania) žalovaný uznal na pojednávaní dňa 26.02.2020. Tomuto uznávaciemu prejavu predchádzalo mimosúdne rokovanie strán sporu prostredníctvom ich právnych zástupcov, na ktorom žalovaný prejavil vôľu túto sumu uhradiť. Žalobca však nesúhlasil s tým, že úhradou sumy 1.801,85 eur sa bude považovať celá žalovaná istina s príslušenstvom za

uhradenú a že žalobca vezme svoju žalobu vo zvyšku späť. Je pravdou, že žalobca s návrhom žalovaného na vyššie opísané usporiadanie veci nesúhlasil, ale je pravdou a skutočnosťou aj to, že žalovaný uznal sumu 1.801,85 eur. Prejav právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní dňa 26.02.2020 bol dostatočne určitý a zrozumiteľný, išlo o uznávací prejav ktorý bol prednesený tak, že právna zástupkyňa žalobcu ešte v ten istý deň (po skončení pojednávania) poslala právnomu zástupcovi žalovaného mail, v ktorom ho informovala o tom, akým spôsobom má byť uvedená suma uhradená a požiadala ho o poskytnutie informácie po vykonanej úhrade. Tvrdenie žalovaného, že vyúčtovanie 12/2015 mu nikdy nebolo doručené, je zavádzajúce. Žalobca zotrváva na svojom tvrdení obsiahnutom vo vyjadrení z 21.08.2019. Žalovaný v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie nenamietal, že mu vyúčtovanie roku 2015 (december 2015) nebolo doručené. Urobil tak po prvý krát v odvolaní proti rozsudku. Žalobca poukazuje na tú skutočnosť, že žalovaný reklamoval vyúčtovanie roku 2015 písomnými reklamáciami z 19.06.2018 a zo 07.07.2017. Žalobca má za to, že žalovaný vyúčtovaním disponoval, inak by nemohol jeho správnosť a dôvodnosť reklamovať. Svojím vyjadrením žalovaný podľa žalobcu uznal, že výťah používal. Tvrdenie o prenájme priestorov v suteréne a o tom, že náklady na výťahy mal platiť prenajímateľ priestorov v suteréne, po prvýkrát uviedol na svoju obranu v podaní z 26.08.2021 a svoje tvrdenie nepreukázal žiadnym dôkazom.

12. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalovaného voči zaväzujúcemu výroku II. nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku II. vecne správny. Zároveň odvolací súd dospel k záveru, že v prípade výroku IV. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, nie sú splnené podmienky ani na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie, ale že rozhodnutie v časti výroku IV. je potrebné zmeniť.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

15. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca je právnická osoba zapísaná dňa 15.02.2017 do Registra spoločností vlastníkov bytov a nebytových priestorov a že žalovaný je výlučný vlastník nebytového priestoru č. 1-119P nachádzajúceho sa na 1. NP bytového domu súpisné č. XXXXX, vchod A. XX, na parc. č. XXXXX/XXX zapísané na LV č. XXXX a pozemok parc. č. XXXXX/XXX zapísaný na LV č. XXXX, oba LV vedené K. L. C. – katastrálnym odborom, okres C. H., obec C. – D. B. E., k. ú. F.. Žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na zaplatenie sumy 3.947,96 eur, nakoľko kontrolou úhrad za byty a nebytové priestory zistil, že žalovaný má nedoplatok v uvedenej výške 3.947,96 eur vyplývajúci z titulu neuhradených mesačných platieb do fondu prevádzky, údržby, opráv a neuhradených mesačných platieb spojených s užívaním nebytového priestoru. Nedoplatok je tvorený čiastočne neuhradením nedoplatkov z vyúčtovaní a v časti ako nedoplatok zálohových platieb. Zároveň si žaloba uplatnil nárok na úrok z omeškania a náhradu trov konania. V priebehu konania žalobca vzal žalobu o zaplatenie sumy 928,64 eur s príslušenstvom späť a o zastavení časti konania bolo rozhodnuté výrokom I. rozsudku. Predmetom meritórneho posudzovania tak zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 3.019,32 eur, o ktorom bolo rozhodnuté zaväzujúcim výrokom II. rozsudku (2.429,76 eur) a zamietajúcim výrokom III. rozsudku (589,56 eur). Odvolaním boli napadnuté výroky II. a IV. rozsudku. Výroky I. a III. neboli odvolaním dotknuté.

16. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu, s obsahom napadnutého rozsudku a s konaním, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj s obsahom odvolania žalovaného, odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého zaväzujúceho výroku II. rozsudku s tým, že súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery premietnuté do zaväzujúceho výroku II. napadnutého rozsudku a svoje rozhodnutie spôsobom súladným s dikciou ustanovenia § 220 ods. 2 CSP dostatočne presvedčivo odôvodnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je jednoznačne zrejmý myšlienkový postup súdu prvej inštancie vedúci ku v ňom ustáleným skutkovým a právnym záverom premietnutým do výrokovej časti napadnutého rozsudku. Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Z

odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplývajú dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie rozhodol tak, že vyhovel žalobe v časti o zaplatenie 2.429,76 eur s príslušenstvom. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov. Pri tomto hodnotení dôkazov sa súd má zaoberať námietkami, argumentmi a návrhmi strán, ktoré majú význam pre rozhodnutie, nemusí sa zaoberať všetkými námietkami. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správne mu záveru o dôvodnosti žaloby v časti o zaplatenie istiny 2.429,76 eur s príslušenstvom.

17. Odvolací súd vo vzťahu k priznanému nároku uvádza nasledovné. Z obsahu spisu je zrejmé, že za rok 2018 bol žalovaný povinný uhradiť sumu 2.980,97 eur (čl. 165-167 spisu), pričom žalovaný na úhrady za rok 2018 poukázal sumu 1.179,12 eur (neuhradené 1.801,85 eur). Za rok 2017 bol žalovaný povinný uhradiť sumu 2.599,25 eur (čl. 32-34 spisu), pričom uhradil sumu 1.613,18 eur (neuhradené 986,07 eur). V prípade roku 2016, bol žalovaný povinný uhradiť sumu 3.577,26 eur, pričom realizované platby boli vo výške 3.732,72 eur, t.j. v danom roku vznikol preplatok vo výške 155,46 eur. Ohľadne roku 2015, tu zo spisu vyplýva, že žalovaný bol povinný uhradiť sumu 466,95 eur, ktorá suma bola upravená na základe námietok žalovaného samotným žalobcom o sumu 80,09 eur (spolu neuhradené 386,86 eur). Spolu tak zostali neuhradené sumy 1.801,85+986,07+386,86, t.j. suma 3.174,78 eur, od ktorej je potrebné odrátať ešte preplatok z roku 2016 (-155,46 eur), t.j. celkovo zostala neuhradená suma 3.019,32 eur (3.174,78-155,46). V časti sumy 589,56 eur vyhodnotil súd prvej inštancie žalobu za nedôvodnú a túto zamietol (výrok III. rozsudku – nenapadnutý odvolaním). Z neuhradenej sumy (3.019,32 eur) po odrátaní zamietnutej časti žaloby (589,56 eur), tak zostalo k úhrade 2.429,76 eur. V prípade odvolacích námietok, tieto v prípade sumy 1.801,85 eur súviseli s tým, že žalovaný namietal, že ho zmluva o výkone správy nezaväzuje a že túto sumu neuznal. Je potrebné uviesť, že žalovaný ako vlastník nebytového priestoru, pri kúpe tohto priestoru v novembri 2015 pristúpil aj k zmluve o výkone správy (v tom čase bol správcom BLAHO-BYT, s.r.o.), čo aj sám žalovaný v podanom odvolaní uviedol. Tento správca vykonával úkony súvisiace so správou v plnom rozsahu do 31.01.2016 a následne do 31.01.2017 v rozsahu, v akom boli nevyhnutné pre zabezpečenie chodu domu, nakoľko predchádzajúci správca (Ružinovské centrum, s.r.o.) neodovzdal novému správcovi (BLAHO-BYT, s.r.o.) doklady týkajúce sa daného bytového domu. Uvedené skutočnosti v konaní neboli sporné, rovnako ako nebolo sporné, že správca BLAHO-BYT, s.r.o. vypovedal zmluvu o výkone správy a z dôvodu, že nebola uzatvorená nová zmluva o výkone správy s novým správcom, vzniklo spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov (žalobca). Pôvodný správca Ružinovské centrum, a.s. odovzdal spoločenstvu vlastníkov dňa 31.03.2017 iba časť dokladov týkajúcich sa bytového domu. Je tak zrejmé, že žalovaný ako vlastník riadne a v súlade so ZoVBaNP pristúpil k zmluve o výkone správy s pôvodným správcom a následne, v dôsledku ukončenia zmluvného vzťahu so správcom, došlo ku kreovaniu spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov zo zákona (31.01.2017, keďže nedošlo k uzatvoreniu novej zmluvy so žiadnym správcom), teda na žalobcu ako spoločenstvo vlastníkov prešlo oprávnenie vykonávať všetky práva a povinnosti v súvislosti so správou bytového domu. Na základe uvedeného je žalobca ako spoločenstvo oprávnený vymáhať od žalovaného nedoplatky za jednotlivé roky, t.j. právnym dôvodom vzniku nároku v danom prípade bola jednak zmluva o výkone správy so správcom BLAHO-BYT, s.r.o. a od 31.01.2017 zmluva o spoločenstve vlastníkov bytov a nebytových priestorov (čl. 12-27 spisu). Žalovaný v podanom odvolaní tiež namietal, že mu nikdy nebolo doručené úplné znenie spoločenskej zmluvy. Toto svoje tvrdenie sám upravil v následnom vyjadrení, keď spresnil, že dodatok č. 1 k tejto zmluve mu nebol doručený. Je tak zrejmé, že zmluva o spoločenstve vlastníkov bytov a nebytových priestorov ho zaväzovala a tvorila právny základ pre platby za rok 2018, t.j. aj pre sumu 1.801,85 eur. Žalovaný sumu 1.801,85 eur nerozporoval čo do jej špecifikácie a dôvodnosti, ale v podanom odvolaní iba namietal, že ju neuznal. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 26.02.2020 uviedol, že: „žalovaný nerozporuje vyúčtovanie za rok 2018 a sumu z toho vyúčtovania sa zaväzuje uhradiť vrátane úrokov z omeškania tak, ako to požadoval žalobca v podaní zo dňa 09.02.2019, v ktorom zároveň zobral časť žaloby späť a upravil petíu“ (čl. 245 spisu). Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného na úhradu sumy 1.801,85 eur (neuhradená časť platieb za rok 2018), keďže výška a dôvodnosť tejto časti žalobcovho nároku neboli v konaní sporné a žalovaný sám mal záujem na úhrade danej sumy.

18. Žalovaný v rámci odvolania ďalej nesúhlasil s úhradou sumy 627,91 eur (nedoplatok za rok 2015 – 386,86 eur, nedoplatky za rok 2017 – 76,28 eur + 92,59 eur a podľa žalovaného nešpecifikovaná suma 72,18 eur). Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne posúdil aj dôvodnosť nároku na zaplatenie tejto sumy. V prípade sumy 386,86 eur je zrejmé, že v roku 2015 bol žalovaný

povinný hradiť platby od 03.12.2015, t.j. odo dňa, podľa ktorého bol katastrom nehnuteľností zapísaný ako vlastník daného priestoru. Žalobca po prevzatí správy nad bytovým domom pri kontrole úhrad za byty a nebytové priestory zistil, že žalovaný za rok 2015 neuhradil sumu 466,95 eur a uvedená suma vyplýva aj z predloženého vyúčtovania za rok 2015 (čl. 145-146 spisu). Neskôr na základe námietok žalovaného žalobca túto sumu znížil o sumu 80,09 eur na konečných 386,86 eur (čl. 127 spisu). Žalovaný sa v odvolaní bránil tým, že vyúčtovanie za rok 2015 mu nebolo doručené. Ako však vyplýva z obsahu spisu, žalovaný reklamoval vyúčtovanie za rok 2016 aj s vyčísleným nedoplatkom za rok 2015 (čl. 64 spisu) a z obsahu reklamácie je zrejmé, že žalovaný nenamietal, že by mu nebolo vyúčtovanie za rok 2015 doručené, ale nárok ako taký neuznával a neakceptoval (napr. položky za teplo, odvoz odpadu, atď.) a žiadal dodanie nového vyúčtovania pre jednotlivé obdobia, t.j. aj pre rok 2015. Počas konania žalovaný v podanom odpore (čl. 51-54 spisu) a ani v žiadnom zo svojich následných vyjadrení (zo dňa 10.01.2019 – čl. 88-91 spisu, zo dňa 20.02.2019 – čl. 107-109 spisu, zo dňa 09.05.2019 – čl. 157-158 spisu, zo dňa 13.08.2019 – čl. 173-175 spisu a zo dňa 04.06.2021 – čl. 323 spisu) nenamietal, že by mu vyúčtovanie za rok 2015 nebolo doručené, toto uvádza prvýkrát až v podanom odvolaní. Predmetná námietka žalovaného tak predstavuje skutkové tvrdenie, ktoré je novotou v odvolacom konaní, ktorá je však s poukazom na § 366 CSP neprípustná, nakoľko odvolateľ ani netvrdil a ani nepreukázal, že predmetné skutkové tvrdenie nemohol bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Námietka uvedená stranou sporu až v podanom odvolaní nepredstavuje relevantne prednesený argument v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, s ktorým by sa súd prvej inštancie mal vysporiadať v meritórnom rozhodnutí a nejedná sa ani o novotu, s ktorou by sa odvolací súd musel vysporiadať v rámci odvolacieho konania. Právna úprava CSP upravila tzv. novoty v odvolacom konaní, t.j. že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany (najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky), ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Z dôvodovej správy k CSP vyplýva, že: „Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Modifikácia práva novôt v CSP vyplýva predovšetkým z prispôsobenia terminológie a celkovej koncepcie nového procesného kódexu.“ V danom prípade je tak zrejmé, že žalovaný svoje skutkové tvrdenie o nedoručení vyúčtovania za rok 2015 neuviedol v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie, ale až v odvolacom konaní a keďže sa nejedná o novotu prípustnú v odvolacom konaní, odvolací súd sa touto námietkou ani nemohol nezaoberať. Pokiaľ teda ide o nedoplatok za rok 2015, žalovaný neuviedol v podanom odvolaní žiadne skutočnosti, ktoré by spochybnili takto priznaný nárok žalobcu (386,86 eur).

19. V prípade námietky žalovaného ohľadne sumy 72,18 eur, o ktorej žalovaný uvádza v podanom odvolaní, že táto sa v rozsudku nespomína, odvolací súd uvádza, že predmetná suma predstavuje sumu, o ktorú žiadal žalovaný znížiť nedoplatok za rok 2017, a to z dôvodu, že mal za to, že správca nesprávne účtoval sumy za tri osobomesiace. Preto žalovaný žiadal ponížiť nedoplatok za rok 2017 o sumu 21,55 eur a o sumu 50,63 eur, t.j. spolu o sumu 72,18 eur. Súd prvej inštancie sa s touto námietkou žalovaného riadne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku (ods. 34), kde uviedol, že žalovaný žiadal znížiť položku „odvoz, likvidácia odpadu“ o sumu 21,55 eur a položku „upratovanie, ZÚ“ o sumu 50,63 eur. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o nesprávnosť účtovania troch osobomesiacov. Žalovaný nepreukázal, že by došlo k nahláseniu zmeny počtu osôb, resp. iný dôvod nesprávnosti takéhoto počtu. Žalovaným uvádzaná skutočnosť, že žalovaný vlastní viacero priestorov, ktoré využívajú štyri osoby a preto je túto skutočnosť potrebné vziať do úvahy, nemá žiadny vplyv na spôsob určenia počtu osobomesiacov. Žalovaný tak v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by spochybnili nárok žalobcu pokiaľ ide o sumu 72,18 eur, teda žalovaný nepreukázal, že by boli splnené podmienky na zníženie nedoplatku za rok 2017 o sumu 72,18 eur. Žalovaný v podanom odvolaní namietal tiež sumu 168,87 eur (76,28+92,59), ktorú si žalobca uplatnil ako položky „užívanie elektriny SP a výťahov“ a „výťah paušál“ za rok 2017. V danom prípade žalovaný poukazoval na to, že jeho klienti nevyužívali spoločné priestory a predtým, ako žalovaný kúpil nebytový priestor, mal ho v prenájme, pričom predchádzajúci vlastník túto položku neplatil, rovnako ako ju neplatí ani p. C.. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že je bez právneho dôvodu, či predchádzajúci vlastník alebo vlastník iných nebytových priestorov uhradza / neuhradza položky, ktoré od žalovaného požaduje

žalobca. Rovnako je bez právneho významu aj skutočnosť, či klienti žalovaného reálne využívali spoločné priestory, alebo či chodili vchodom, ktorý je mimo spoločných priestorov. V danom prípade jediným relevantným dôvodom, na základe ktorého žalobca môže požadovať úhradu za dané položky, je zmluva medzi stranami sporu, resp. rozhodnutie prijaté vlastníckmi bytov a nebytových priestorov v danom bytovom dome, ktoré by umožňovalo žalovanému neuhrádzať časť nákladov na spoločné priestory. V danom prípade žalobca predložil plánik, na základe ktorého je zrejmé, že žalovaný má z nebytového priestoru prístup k spoločným priestorom (čl. 152-153 spisu) a tieto podľa žalobcu využíva, vrátane výťahu, ktorý vedie ku garážam. Žalovaným v odvolaní uvádzaná skutočnosť o samostatných dverách, ktoré boli podľa žalovaného inštalované už v roku 2012, nespôsobuje nesprávnosť nároku žalobcu, keďže osadenie dverí žiadnym spôsobom nevyklučuje žalovaného z užívania spoločných priestorov a neoslobodzujú ho od povinnosti podieľať sa na úhrade nákladov za spoločné priestory. Suma, na ktorú súd prvej inštancie zaviazal žalovaného (2.429,76 eur) tak bola určená správnym spôsobom, keď žalovaný nespochybnil relevantným spôsobom jednotlivé platby. Za celé obdobie od 03.12.2015 do 31.12.2018 bol žalovaný povinný uhradiť celkovú sumu 9.624,43 eur (466,95+3.577,26+2.599,25+2.980,97). V konaní nebolo sporné, že žalovaný uhradil doposiaľ sumu 6.525,02 eur (3.732,72+1.613,18+1.179,12). Zároveň v časti sumy 80,09 eur žalobca znížil svoj nárok. Spolu tak k úhrade zostalo 3.019,32 eur, z ktorej súd prvej inštancie časť 589,56 eur nepriznal (zamietajúci výrok III.) a vo zvyšnej časti 2.429,76 eur správne dospel k záveru o dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku (3.019,32-589,56). Nakoľko bol žalovaný s plnením v omeškaní, súd prvej inštancie správne priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania v zákonom stanovenej výške.

20. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v podanom odvolaní relevantným spôsobom nespochybnil ani nevyvrátil podstatné závery súdu prvej inštancie premietnuté do zaväzujúceho výroku II. napadnutého rozsudku, odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je čo do výroku II. vecne správne a z toho dôvodu odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku II. v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil.

21. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

23. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

24. Odvolanie žalovaného zároveň smerovalo proti výroku IV. rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66% a svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že úspech žalobcu z pôvodne žalovanej pohľadávky 3.947,96 eur predstavuje súdom priznaná suma 2.429,76 eur, ako aj suma 848,55 eur, v ktorej síce žalobca zobral žalobu späť, ale ku späťvzatiu došlo z dôvodu, že v priebehu konania došlo k vyúčtovaniu platieb za kalendárny rok 2018 a žalobca musel zosúladiť svoj nárok uplatnený titulom neuhradených zálohových platieb so skutočným stavom. Vychádzajúc z uvedeného podľa súdu prvej inštancie úspech žalobcu z uplatnenej pohľadávky (3.947,96 eur) predstavuje sumu 3.278,31 eur a úspech žalovaného predstavuje sumu 589,56 eur, v ktorej časti súd žalobu zamietol ako aj suma 80,09 eur, v ktorej časti zobral žalobca žalobu späť, nakoľko v priebehu konania čiastočne akceptoval námietku žalovaného týkajúcu sa nedoplatku z vyúčtovania za rok 2015; úspech žalovaného tak podľa súdu prvej inštancie predstavuje spolu 669,65 eur. Odvolací súd uvádza, že v prípade, ak je o nároku žalobcu rozhodované meritórne, potom je pri nároku na náhradu trov konania potrebné aplikovať zásadu úspechu. Avšak v prípade, ak dôjde k zastaveniu konania, je pri rozhodovaní o náhrade trov konania potrebné vziať do úvahy procesné zavinenie za zastavenie konania. Ako je zrejmé z obsahu spisu, žalobca si pôvodne uplatnil nárok na zaplatenie sumy 3.947,96 eur. V priebehu konania vzal žalobu v časti o zaplatenie istiny 928,64 eur s príslušenstvom späť. Z uvedenej sumy 928,64 eur časť 80,09 eur predstavuje sumu, o ktorú žalobca upravil vyúčtovanie za rok 2015 a časť 848,55 eur predstavuje rozdiel medzi zálohovými platbami za rok 2018 a konečnou sumou vyúčtovania za rok 2018. Z obsahu čiastočného späťvzatia žaloby je vo vzťahu k celej sume 928,64 eur zrejmé, že tento dispozičný úkon so žalobou nebol zo strany žalobcu realizovaný z dôvodov na strane žalovaného, ale tak vo vzťahu k sume 80,09 eur, ako aj vo vzťahu k sume 848,55 eur malo čiastočné späťvzatie žaloby svoj pôvod v konaní žalobcu, a to

jednak v oprave vyúčtovania za rok 2015 a jednak vo vypracovaní vyúčtovania za rok 2018, preto je zrejmé, že žalobca procesne zavinil zastavenie konania v časti 928,64 eur (23,52%) a v tejto časti ide vo svojej podstate o procesný úspech žalovaného. Vo zvyšnej časti žalobného nároku (3.019,32 eur), bol žalovaný úspešný v rozsahu 589,56 eur (zamietnutá časť žaloby) a žalobca bol úspešný v rozsahu 2.429,76 eur. Úspech žalobcu v konaní preto predstavuje 61,54% (2.429,76 eur). Úspech žalovaného predstavuje 38,46% (589,56 eur + 928,64 eur). Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené podmienky určené § 388 CSP a zmenil výrok IV. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 23,08% (61,54% mínus 38,46%).

25. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že v danom prípade nie sú zároveň splnené ani podmienky na nepriznanie náhrady trov konania v zmysle § 257 CSP. V prípade § 257 CSP ide o zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinené zastavenie konania. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania, by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdom. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na toho účastníka, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je, existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnému účastníkovi a existencia výnimočnosti daného prípadu. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Tento dôvod je teda daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Pri aplikácii tohto zákonného ustanovenia možno prihliadať i na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde. Nie každú okolnosť, ktorá by aj bola príčinou vzniku sporu, však možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnému účastníkovi konania, súd náhradu trov konania nepriznal. V danom prípade žalovaný uvádzal v podanom odvolaní, že mal záujem so žalobcom sa dohodnúť, avšak dlhodobo žalobca nemal funkčnú správu, resp. osobu, s ktorou by sa žalovaný mohol dohodnúť. Uvedenú skutočnosť však nemožno objektívnym spôsobom vyhodnotiť ako výnimočnú existenciu dôvodu hodného osobitného zreteľa, ktorá by zakladala dôvodnosť aplikácie § 257 CSP. Vzhľadom na uvedené odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného proti výroku IV. napadnutého rozsudku aplikoval výlučne ustanovenia § 255 a § 256 CSP.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP, tak že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že napriek tomu, že žalovaný bol úspešný pri odvolaní proti trovám prvoinštančného konania, žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný čo do merita sporu vo vzťahu k odvolaniu žalovaného proti zaväzujúcemu výroku II. napadnutého rozsudku. Vzhľadom k tomu, že úspech vo veci súd vždy skúma vo vzťahu k meritu sporu, je nepochybné, že úspešným v odvolacom konaní bol jednoznačne žalobca.

27. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).